

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Three essays on banking

Vlahu, R.E.

Publication date
2011

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Vlahu, R. E. (2011). *Three essays on banking*. Thela Thesis.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Samenvatting (Summary in Dutch)

Dit proefschrift bevat drie essays. Hoofdstuk 2 presenteert een mondiaal speltheoretisch model over runs op banken en de rol van een “lender of last resort” (geldschieter in laatste instantie) bij het terugdringen van strategisch gedrag van debiteuren en moreel risico voor banken. Betoogd wordt dat zelfs banken met sterke fundamentele verhoudingen het risico lopen om te vallen als gevolg van coördinatieproblemen bij debiteuren. Bij collectieve wanbetaling op strategische gronden kunnen solvabele kredietnemers betalingsonmacht claimen als zij verwachten dat een voldoende aantal andere kredietnemers hetzelfde zal doen. Dit vermindert het handhavingspotentieel van banken. Een model wordt gepresenteerd waarbij kredietnemers gelijktijdig handelen op basis van onnauwkeurige private signalen over de portefeuille van een bank. Het model kent een uniek evenwicht waarbij een aanval op een bank plaatsvindt als de fundamentele verhoudingen van een bank zich boven een bepaald niveau bevinden (dat wil zeggen dat deze slecht zijn). Het model helpt ons ook de rol van de centrale bank als “lender of last resort” te begrijpen bij opportunistisch gedrag van kredietnemers. Hoewel vaak wordt gedacht dat een reddingsoperatie achteraf de prikkels voor banken doet afnemen, wordt in dit geval ook het moreel risico verminderd omdat banken potentiële kredietnemers strenger screenen als de kosten van interventie hoog zijn. De aanwezigheid van een “lender of last resort” reduceert het aantal bankfaillissementen door de prikkels voor strategische wanbetaling bij debiteuren te verlagen.

Hoofdstuk 3 beschrijft een experimentele studie naar het effect van onzekerheid over de fundamentele verhoudingen bij banken en debiteuren op het aflossen van leningen. Deze twee bronnen van onzekerheid vormen een natuurlijk substituuut voor de regelgeving met betrekking tot transparantie en openbaarheid en voor de staat van de economie. Solvabele debiteuren neigen vaker naar strategische wanbetaling wanneer strikte regelgeving leidt tot meer openbaarheid over de zwakheden van banken. Debiteuren zullen hun schuld ook minder snel aflossen in tijden van grotere onzekerheid over de financiële soliditeit van andere kredietnemers (dat wil zeggen tijdens een economische neergang), ongeacht de regelgeving. Op basis van de gedragsliteratuur met betrekking tot coördinatiemodellen worden variabelen in kaart gebracht die het waargenomen verschil in aflosgedrag verklaren. Aangetoond wordt dat onzekerheid over fundamentele verhoudingen leidt tot veranderingen in risicodominantie van het coördinatieprobleem, welke veranderingen vervolgens een verklaring vormen voor wanbetaling door debiteuren. Voor de individuele kredietnemer kunnen aversie tegen verlies en slechte ervaringen uit het verleden de kans op wanbetaling vergroten, hetgeen wijst op het gevaar van besmetting als een bank tijdens een crisis failliet gaat.

Hoofdstuk 4 bekijkt nog eens de relatie tussen bankkapitaal en risicovol gedrag. De traditionele zienswijze is dat buitensporig risicovol gedrag door beperkte aansprakelijkheid afneemt bij een groter kapitaal. Betoogd wordt dat dit effect geringer wordt als banken kunnen kiezen voor projecten met een hoog staartrisico. Bovendien is er een belangrijk tegengesteld effect dat voortvloeit uit de kosten van naleving van de solvabiliteitsregels. Hoewel een slecht gekapitaliseerde bank risicomijdend optreedt om niet onder de minimum kapitaalratio uit te komen (hetgeen tot een kostbare herkapitalisatie kan leiden), zal een bank met een groter kapitaal meer risico willen nemen omdat het minder moeite zal hebben om de kapitaalratio boven het vereiste minimum te houden. In het geval van staartrisico's zullen goed gekapitaliseerde banken echter niet alle consequenties van hun risicovol gedrag overzien. Het

voornaamste resultaat is dat wanneer deze banken toegang hebben tot projecten met een hoog staartrisico, dit in een evenwichtssituatie kan leiden tot buitensporig risicovol gedrag. Deze bevindingen leggen de grenzen bloot van de traditionele solvabiliteitsregels bij het beperken van de prikkels voor banken om een hoog staartrisico aan te gaan. De resultaten zijn consistent met de gestileerde feiten over het pre-crisis gedrag van banken. Dit brengt implicaties met zich mee voor de optimale structurering van de solvabiliteitsregels.